

§ 91, Stk. 1, hjemlede *Reguleringsstillæg* i Finansaaret 1937—38 skal beregnes med følgende Beløb:

Aarlig Lønning	Aarlige Beløb
Under 1 500 Kr.....	39 pCt.
1 500— 1 799 Kr.....	624 Kr.
1 800— 2 999 —	660 —
3 000— 4 499 —	696 —
4 500— 5 999 —	756 —
6 000— 7 499 —	804 —
7 500— 8 999 —	864 —
9 000—10 499 —	936 —
10 500 Kr. og derover.....	1 020 —

Det tilføjes, at det i Tjenestemandslovens § 92, Stk. 3, hjemlede *Honorartillæg* (for Tiden 12 pCt.), der bl. a. angaar Rigsdagsmedlemmers Vederlag, forbliver uforandret.

Loven antages at ville medføre en *Merudgift* paa ca. 6½ Mill. Kr. til Tjenestemænd (herunder Folkeskolens og Folkekirkeens Tjenestemænd), Pensionister m. fl. Den angaar, som nævnt, kun Finansaaret 1937—38. Der var Enighed mellem Finansministeren og Tjenestemændene om, at Spørgsmaalet om Reguleringsstillægget næste Aar maatte tages op til fornyet Overvejelse paa det da foreliggende Grundlag.

“ Lovforslaget blev anbefalet af Ordførerne for *Regeringspartierne* og fik desuden Støtte af *de Konservative*, som under Hensyn til den i det danske Samfund stedfundne Lønudvikling og Prisudvikling fandt det rimeligt og naturligt at gennemføre den foreslaaede Forbedring af Tjenestemændenes Lønvilkaar. Derimod kunde *Venstre* ikke stemme for Lovforslaget; man fandt det i og for sig naturligt, at der under den af Regeringens Valutapolitik og Toldpolitik foraarsagede Fordyrelse af Produktionen og Forhøjelse af Varepriserne opstod Krav om Lønstigning, men en Lønforhøjelse for Statens Tjenestemænd vilde formentlig medføre Lønforhøjelser i langt videre Kredse og resultere i en ny Prisstigning med forhøjede Varepriser, som saa atter vilde afføde nye Lønkrav; Venstre betragtede derfor Forslaget som en Videreførelse af en fejlet Politik og vilde undlade at stemme. — *Det frie Folkeparti* havde den Opfattelse, at der af Finansministeren og Regeringen var vist alt for stor Eftergivenhed over for Tjenestemandorganisationerne; man burde have ladet Organisa-